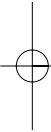
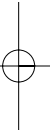

55

CZ

Dobrá setba

2003

Našim čtenářům

V naší době přibývá lidí, kteří nejsou ochotni myslet na Boha a na věčnost. Nepočítají s tím, že něco bude „potom“. Své domy nechávají pojistit proti požáru, ačkoli nepočítají s tím, že by jejich dům měl jednou shořet. Ale ohledně věčnosti nechtějí přemýšlet se stejnou rozvahou.

Věčnost dává biblickému poselství o Ježíši Kristu, „Spasiteli světa“, zvláštní vážnost. Abychom si tuto vážnost uvědomili, je třeba nejprve probudit vědomí o Boží existenci; a že nejde jen o nějakou neurčitou vyšší bytost, nýbrž o osobu Boha, který je „Soudce všech“. Před Ním jsme všichni provinilí a nikdo neobstojí před Jeho trůnem. Ale pro každého, kdo si tuto skutečnost přizná, existuje „dobré poselství“ o odpuštění hříchů a o pokoji s Bohem skrze víru v Pána Ježíše Krista. Přijetím tohoto poselství jsme nejen učiněni šťastnými a bezpečnými, ale jednáme také prozíravě vzhledem k věčnosti.

Kalendářem „Dobrá setba“ bychom chtěli přispět k tomu, aby byla tato dobrá zpráva – evangelium – šířena a aby ti, kteří ji už přijali, byli posilněni ve víře.

Věříme, že celá Bible je Boží slovo, „od Boha vdechnuté“; a proto je pro nás ve všech otázkách jedinou autoritou. Nechceme nikoho získávat pro nějakou náboženskou skupinu nebo nějaké zvláštní učení.

Místa z Bible jsou uvedena podle Kralického překladu Bible. Pokud je třeba kvůli jasnosti nebo souvislosti užít jiného překladu, je uvedena poznámka „přel.“.

Vždy v neděli jsou uváděny vysvětlivky k Epištole Římanům, s nimiž jsme začali v minulém roce. Základním tématem této Epištoly a evangelia vůbec je spasení skrze víru. Přemýšlení o této knize Nového zákona je tedy zvlášť prospěšné.

Srdečně Vás zdravíme jako čtenáře a přejeme Vám do nového roku Boží požehnání!

středa

1

leden

V tom zjevna jest láska Boží k nám, že Syna svého toho jednorozeného poslal Bůh na svět, abychom živi byli skrze něho. V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět slitování za hříchy naše.

1. Jana 4,9.10

V Boží podstatě je něco, co si Bůh nechce ponechat pro sebe. Je to Jeho láska. Bůh miluje lidi a chce je učinit šťastnými.

Srdce člověka je tak naplněno sobectvím, že Boží láska je pro člověka ještě nepochopitelnější než Boží svatost. Pán Ježíš Kristus nikdy nečinil nic pro sebe samého, a právě proto Ho lidé nechápali.

Člověk může mít pěkný a milý zevnějšek, a přesto Bible o něm nikterak neříká, že je hoden lásky. Také neříká, že by se jí mohl hoden stát. Naopak prohlašuje, že v Božích očích jsou přirození lidé „ohyzdni, vespolek se nenávidící“ (Titovi 3,3). Být takový, a přesto mít potřebu být milován – to je rozpor našeho bytí. Tento problém mohl vyřešit jen Bůh. A jak to učinil? Tím, že nás miloval jako první, a sice takové, jací jsme.

Chceme-li pochopit, co je Boží láska, pak musíme myslet na kříž, kde Bůh dal Svého milovaného Syna ke spáse Svých nepřátel – kteří mysleli jen na to, jak by Pána Ježíše poplivali a nakonec Ho přibili na kříž.

středa 1. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **2** leden

Tedy Ježíš opět jim mluvil, řka: Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života.

Jan 8,12

Když v 17. století Galileo Galilei dokázal, že středem našeho slunečního systému je Slunce, byl přinucen své zjištění odvolat a veřejným prohlášením se přiznat k dosavadnímu názoru. Jeho protivníci mylně tvrdili, že Galileovo poznání odporuje Bibli, a pevně a neústupně stáli na tom, že Země je střed, okolo kterého se otáčejí všechna ostatní nebeská tělesa. Dnes už tato otázka nepřichází v úvahu.

Ale otázka, co tvoří střed našeho osobního života, vyvstává i dnes. Pomocí Slunce si můžeme ukázat na něco důležitého. Jako je Slunce důležité pro náš přirozený život, potřebujeme Ježíše Krista pro náš věčný život. On o sobě řekl: „Já jsem světlo světa.“ Kdo Jej učiní středem svého života, zakusí Boží světlo, teplo a proměňující sílu.

Druhou možností je, že člověk učiní středem sám sebe. Pak viditelné, pozemské věci dostanou velkou cenu: zábava, peníze, kariéra atd. Avšak s takovým životním postojem jsme na omylu tak, jako byli Galileovi protivníci, když tvrdili, že středem je Země.

Ten, kdo zůstane u tohoto mylného názoru, se dopouští největší chyby svého života: žije, aniž by myslel na věčnost. Po smrti bude muset zjistit, že se mýlil za cenu své duše. Místo aby přijal Krista jako Spasitele a Pána a postavil Ho do středu svého života, bude se s Ním muset setkat jako se Soudcem.

2. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **3** leden

A mnoho řečí bylo o něm v zástupu. Nebo někteří pravili, že dobrý jest, a jiní pravili: Není, ale svodí zástup.

Jan 7,12

Tak tomu bylo tehdy, když Kristus, Boží Syn, kázal na zemi mezi izraelským lidem a do-
svědčoval znameními a zázraky své božské
poslání. Dva protichůdné názory obíhaly
mezi lidem. Jedni říkali: „Je dobrý,“ druzí Jej
považovali za svůdce lidu. Někteří šli se
svým negativním názorem ještě dále a říka-
li: „Dábelství má.“ (zlého ducha; Jan 10,20)
Farizeové dokonce tvrdili: „Mocí knížete dá-
belského vymítá ďábly.“ (Matouš 9,34)

Takovou nenávist a nepřátelství podnícené
dáblem, Božím protivníkem, nechal Kristus

přes sebe přejít. Bylo to o Něm předpověděno už ve Starém zákoně: „Protivili mi se za mé milování... Odplacují se mi zlým za dobré, a nenávisť za milování mé.“ (Žalm 109,4.5)

Oba tyto názory o Osobě Ježíše Krista jsou ještě dnes v oběhu. Pro jedny je Pánem a Vykupitelem; On je nazývá „těmi Svými“, a oni Jej znají, milují a ctí. Druzí se o Něho buď vůbec nestarají, anebo se jejich lhostejnost proměňuje v opovržení nebo v nenávisť.

Dva názory – a přece jen jeden je správný a lidem užitečný. Ten, kdo chce jednou přijít do Boží věčné slávy, musí *nyň* přijít do šťastného obecenství s Ježíšem Kristem, Božím Synem. Každý člověk musí ve svém životě osobně učinit volbu. Musí se dnes rozhodnout. Víra v opovrženého Ježíše z Nazaréta rozhoduje o jeho věčném osudu.

3. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **4** leden

Aj, blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh!

Job 5,17

Jeví se nám to jako tvrdá slova – slova, která neradi slyšíme. Cožpak to není Boží požehnání, když se člověku dobře daří? Cožpak Bůh není „dárce všech dobrých darů“, cožpak „nevelí slunci svému vzhoditi na dobré i na zlé“ a cožpak není „ochránce (udržovatel) všech lidí“? (Jakuba 1,17; Matouš 5,45; 1. Timoteovi 4,10) A nyní je zde označován za blahoslaveného ten, koho Bůh trestá!

Zcela jistě přichází všechno dobré od Boha. A kolik nám toho každý den dává, z čeho se radujeme a co můžeme s vděčností přijímat! Ale my lidé máme sklon k tomu, že když se už vůbec z daru radujeme, zapomínáme při-

tom na Dárce. A když se nám dlouho daří dobře, brzy si myslíme, že si vystačíme i bez Boha. Také snadno zapomínáme, že ve světě je mnoho věcí, které vůbec nejsou od Boha: pochybné zábavy, nečestně získaný majetek a vše, co slouží naší pýše a vzdaluje nás od Boha.

Proto musí Bůh někdy hluboce zasáhnout do života člověka, aby odvedl náš zrak od všeho pomíjivého, od marného zdání. A jak snadno jsme zaslepeni a zaujati bezcennými věcmi, které nabízí svět, ať jsou kultivované či hrubšího zrna! Bůh chce, abychom procitli z takového spánku a viděli pravou hodnotu všeho – hodnotu, kterou má věc pro věčnost. Bůh miluje lidi, a proto nás v té krátké pozemské době nechává raději zakusit hořké utrpení, aby nás napomenul a probudil, než aby nás nechal jít dále bez vážného napomenutí po cestě ke zkáze. Pravá láska nemůže jednat jinak. Má před očima pozehaný cíl.

4. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

5

leden

Což tedy má více Žid? Aneb jaký jest užitek obřízky? Mnohý všelijak. Přední zajiště, že jest jim svěřen zákon (*slova, výroky*) **Boží.** Římanům 3,1.2

Myšlenky k Epištole Římanům

Apoštol Pavel, pisatel Listu Římanům, vyvedl v kapitole 1,16 jádro svého poselství: „Neboť se nestydím za evangelium Kristovo; moc zajisté Boží jest k spasení každému věřícímu.“ A pak dokázal, že všichni – skutečně *všichni* – lidé potřebují toto dobré poselství o spasení skrze Ježíše Krista. Pavel nejprve ukázal, že pohanské národy stojí pod Božím hněvem kvůli svým hříchům. Ale totéž musel říci také o Židech. Pouhá příslušnost k Božímu izraelskému lidu totiž neodčinila hříchy ani jednoho Žida. I on stál jako hříšník pod Božím hněvem.

Ve 3. kapitole odpovídá Pavel nejprve na různé námitky Židů. Cožpak neměli vůbec žádnou výhodu ve srovnání s jinými národy? A obřad obřízky jim neměl být k žádnému užitku?

Ano – vlastnili celou řadu výsad. Nejvyšší z nich spočívala v tom, že jim byla svěřena Písma Starého zákona. Druhé národy mohly něco z Boží velikosti poznat ve stvoření; avšak propadly modlářství (kap. 1,20-23). Izraelský lid však vlastnil zjevení živého Boha ve slovech, která byla zapsána ve Starém zákoně. To byla velmi podstatná „přednost“.

Dnes má tuto přednost křesťanstvo. V Bibli – ve Starém a Novém zákoně – je nám „svěřeno“ Boží zjevení. Je nám „svěřeno“ k požehnání pro nás samé i pro jiné lidi a národy. Jak zacházíme s touto svěřenou „předností“?

(pokračování příští neděli)

5. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pondělí **6** leden

Menší jsem všech milosrdenství a vši pravdy, kterouž jsi učinil s služebníkem svým. 1. Mojžíšova 32,10

Když Jákob, praotec izraelského národa, vyslovil před Bohem tato slova, byl v krajně zahanbující situaci. Podvodem vymámil požehnání, které chtěl otec dát jeho bratrovi Ezau. Nyní – po letech, která strávil v cizině – stálo před jeho duší setkání s bratrem jako noční můra. Nemohl počítat s tím, že z toho vyjde bez úhony, na to Ezaua příliš oklamal.

Teď, v nouzi, si vzpomněl na Boha a uvědomil si, že už často nezaslouženě zakusil dobrotivost Všemohoucího. Nyní si byl vědom, za koho ho jeho bratr vlastně musí považovat, totiž za podvodníka a lháře, který

jednou se svým machinacemi narazí. Jestliže už Ezau mohl o něm takto smýšlet, jaký potom musel být Boží úsudek o něm, o Jákobovi! A přece mu Bůh stále znovu žehnal a dokonce mu dal zaslíbení.

To všechno prochází Jákobovi hlavou. A nyní celou svoji nadějí upírá k milosrdnému Bohu a – modlí se; část jeho modlitby jsme citovali na začátku. Ačkoli byl plný strachu, důvěřuje v Boží dobrotivost a zaslíbení.

A pak probíhá vše jinak, než jak se Jákob obával. Nejprve se s ním setkává Bůh v podobě muže, který s ním zápasí, a pak mu žehná. Vymkнутá kyčel nikdy nedopouští Jákobovi zapomenout na toto setkání. A Ezau? Obejme Jákoba a políbí jej! Žádná výčitka, žádný požadavek z jeho strany. Bůh ve Své milosti vedl vše k dobrému.

Jestliže má někdo strach ze své minulosti, obdrží i dnes milost od Boha, když před Ním odkryje s lítostí svůj život.

6. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

úterý **7** leden

Dobry jest Hospodin tem, jenz ocekavaji na nej, duši te, která ho hledá.

Pláč Jeremiášův 3,25

V den soužení svého Pána hledal jsem, v noci ruce své rozprostíral jsem bez přestání, a nedala se potěšiti duše má.

Žalm 77,3

Před vězeňským farářem stojí vězeň. Drží v ruce dopis a říká: „Pane faráři, chtěl jsem vás dnes ještě naposledy vidět.“

„Jak to? Vždyť přece nejste nemocen!“

„Už 8 let vidím nebe jen mezi tyčemi těchto mříží. Až do nynějška jsme to vydržel. Byl tu člověk, který na mne myslel, psal mi a čekal

na mne. Zde je poslední dopis. Moje žena mne opustila. Můj život už nemá smysl.“

Farář znal toho muže. Nebyl z těch, kteří umějí hrát divadlo, aby získali nějakou výhodu. Opatrně odpověděl: „Váš pobyt ve vězení se velmi dotýká mého srdce, zvláště teď, kdy se vás všichni lidé vzdali. Ale Bůh se vás vzdát nechce. Hledá vás. Čeká na vás. Věřím, že nyní přišla hodina, abyste se k Němu obrátil. Budu se za vás modlit a chtěl bych vás o něco poprosit: Čtete v tomto Evangelii.“ A podal mu malou knížečku.

O několik dní později, v neděli ráno, byl vězeň v kapli, kde farář mluvil o víře ve Spasitele Ježíše Krista. Výraz mužovy tváře byl naprosto změněn. V osamění cely se s ním v jeho zoufalosti setkal Bůh. Dal mu více než svobodu, po které toužil: Dal mu spasení jeho duše.

7. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

středa **8** leden

A proto i dokonale spasiti může ty, kteří přistupují skrze něho k Bohu.

Židům 7,25

Kdo určuje, jaké formy se mají užívat v diplomatickém styku? Jsou to šéfové států, kteří stanoví „protokol“. Oni říkají, jak se má chovat návštěvník, který s nimi chce mluvit. To je snad každému z nás jasné.

A jak je to s Bohem? Nemá On, jako ten Nejvyšší, právo předepsat nám lidem, jakým způsobem se s Ním můžeme setkat? Nikdo nemá právo činit to podle vlastních představ.

Bůh lidi nepřijímá kolektivně, nýbrž každého osobně. Žádá od nás osobní víru: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen.“

Dále Bůh chce, aby k Němu přišli *všichni* li-

dé. Před Ním není nikdo zvýhodněn svou inteligencí, bohatstvím nebo svými znalostmi. Hříšní lidé – a těmi jsme všichni bez výjimky – se musejí k Bohu blížít v pokání kvůli svým hříchům, ale také s důvěrou v Jeho milosrdenství. „Amen pravím vám: Neobráte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevezdete do království nebeského.“ (Matouš 18,3)

Děkujeme Bohu, že tak široce otevřel dveře Svého nebe pro lidi jako jsme my, a držme se Jeho „protokolu“! – „Vyznáš-li ústy svými Ježíše jako Pána, a srdcem svým uvěříš-li, že jej Bůh vzkřísil z mrtvých, spasen budeš.“ (Římanům 10,9 - přel.)

8. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek

9

leden

A když se plavili, usnul. Tedy přišel vítr bouřlivý na jezero, a loď se naplňovala, tak že v nebezpečnosti byli. I přistoupivše, vzbudili ho, řkouce: Mistře, Mistře, hyneme. A on procítiv, přimluvil větru a zduť vod. I spokojily se, a stalo se utišení.

Lukáš 8,23.24

Vezměte Ho na palubu!

Podle zdání skupiny studentů nastával krásný den. Rozhodli se tedy, že se svezou na malé lodi z půjčovny blízko města. Ale majitel jim rozhodně odmítl: „Dnes ne, pánové!“ – „Pročpak?“ – ptali se a naléhali dále. Skončilo to tak, že řekl: „Jestliže tak nutně chcete jet, pak mne vezměte s sebou.“

Neuplynula ani hodina a počasí se náhle změnilo. Prudký vítr zvedal vlny, které hro-

zily loďce potopením. Ke katastrofě nedošlo díky zkušenosti jediného námořníka, který byl na palubě. S potížemi dosáhli břehu. Studenti se divili, že bouře propukla tak znenadání. „Věděl jsem, že tento druh bouře je možný, a dokonce pravděpodobný. Proto jsem vás chtěl doprovázet.“

Ani my nevíme, jaké budou dny, které jsou před námi, a jakým bouřím budeme musit čelit. Ale hlavní otázkou je, zda jsme přijali nabídku a „vzali na palubu“ Mistra, který přikazuje větru a vlnám. Někteří čtenáři tohoto kalendáře možná řeknou, že Jej ještě neznají. V tom případě je nejvyšší čas k Němu jít. Někdo možná namítne: „Nemohu se blížit k Pánu Ježíši, vždyť jsem hříšník!“ Věřící mu odpoví, že Pán Ježíš hledá právě ty, kteří poznali, že jsou ztraceni, a chce se stát jejich Spasitelem. Aby vás vykoupil, dal Svůj život. Až poznáte Jeho lásku, budete mít jen jedno přání: být ve službě tak dobrého Pána.

9. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **10** leden

Manželství ať je ve všem ctěno a lože neposkrvněné; smilníky pak a cizoložníky bude soudit Bůh.

Židům 13,4 - přel.

Návod k použití

V návodech k použití dnešních technických přístrojů se zpravidla na začátku nalézá kapitola, pojednávající o tom, k jakému účelu byl přístroj konstruován. Jestliže uživatel použije přístroj pro účel, ke kterému nebyl určen, může vzniknout škoda pro člověka, a také přístroj může být poškozen. Samozřejmě, že výrobce potom není za takové škody odpovědný.

Bůh, který stvořil člověka, mu dal mnoho schopností. Dal mu rozum i pocit odpověd-

nosti. K uspokojení jeho potřeb mu je k dispozici mnoho statků a Bůh dovoluje velkou svobodu v jejich použití. Ale když se má předejít škodě, musí být dbáno hranic, které Bůh vyznačil.

Platí to nejen pro odpovědné zacházení s potravinami a spotřebním zbožím, nýbrž i na poli sexuality. Bible vydává svědectví o tom, že manželství je ten rámec, ve kterém spolu mají žít muž a žena a kde lze správně uplatnit dar pohlavního soužití. Každé mimomanželské soužití je hřích. Bible je ohledně tohoto vztahu velmi jasná. Jestliže dnes v této otázce lidé smýšlejí a jednají velmi velkoryse, nemůžeme se divit smutným následkům pro jednotlivce, rodiny i pro společnost, které z tohoto „použití k nesprávnému účelu“ plynou.

10. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **11** leden

Ty pak, synu člověčí, slyš, synové lidu tvého často mluvívají o tobě... A aj, ty jsi jim jako zpěv libý pěkného zvuku a dobře vznějící. Slyší zajisté slova tvá, ale žádný jich nečiní.

Ezechiel 33,30-32

Když prorok Ezechiel před asi 2 600 lety mluvil k izraelskému lidu, bylo to něco zvláštního. Vždyť tehdy nebylo tolik možností rozptýlení a zábavy jako dnes. Už to bylo důvodem, aby si poslechli, jaké poselství jim má Ezechiel vyřídit. Byla to jasná slova, která je vyzývala k obrácení, a jistě řekla „do živého“. Izrael se totiž odvrátil od pravého Boha a uctíval modly okolních národů.

Ezechielovi současníci zřejmě pozorně naslouchali, co k nim mluvil, neboť mluvil s pl-

nou mocí, tedy nenezávisně. Ezechiel mluvil o bolavých místech. Avšak reakce těchto lidí zklamala. Shledali tohoto neobyčejného muže skutečně zajímavým a žasli nad ním. Ale pak se ukázalo, že jeho slova nebrali vážně, neboť v jejich životě se nic nezměnilo.

To je zkušenost, kterou činí kazatelé evangelia i dnes. Lidé nejsou rádi, když se jim připomíná jejich odpovědnost před Bohem a když jsou vyzýváni k obrácení. Většinou neodporují. Možná že po takovém zvěstování řeknou: „Ten muž ale mluvil pěkně!“ A tím to pro ně končí. Ezechiel tehdy nemlčel. Ani dnes nesmí být zamlčován volání k obrácení se k Bohu. Ve hře je mnoho: věčný úděl každého člověka, který poselství slyší. Bůh nedopustí, aby odmítnutí nabídky Jeho milosti zůstalo bez potrestání.

11. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

neděle

12

leden

Nebo co jest do toho, jestliže byli někteří nevěrní? Zdaliž nevěra jejich věrnost Boží vyprázdní?

Římanům 3,3

Myšlenky k Epištole Římanům

V Písmech Starého zákona byly Židům svěřeny Boží výroky (2. verš – přel.). Avšak jak je používali? Zdaleka ne všichni přijímali Boží slovo s vírou a Bohu nebyli věrní. – V řeckém původním textu je pro „víru“ a „věrnost“ použito stejné slovo.

Izraelský lid se všeobecně prokázal jako zcela nevěrný vůči Bohu a Jeho dobrotě.

Nevěrnost a nevěra člověka stojí proti Boží věrnosti. I zde může být „věrnost“ přeložena jako „víra“. A obě myšlenky se doplňují:

Bůh je věrný; je neproměnný a nevěra člověka nemůže zmařit působení Boží věrnosti.

Nevěra člověka také nemůže zrušit „Boží víru“. Co je tím míněno? Druhý verš se zmiňuje o „Božích výrocích“, které byly dány izraelskému lidu, aby se o ně vírou opíral. Tento *od Boha daný statek víry* nemůže být zrušen. Bůh stojí za Svým Slovem.

To na jedné straně znamená, že Bůh dodrží *zaslíbení* Starého zákona i přes nevěru Izraele. Každý jednotlivec, který věří Bohu lásky a Jeho Slovu, obdrží požehnání. A Izrael i jako národ obdrží ještě v budoucnosti požehnání, které je zaslíbeno ve Starém zákoně (srovnej s Římanům 11). Ale rovněž tak budou dodržena *slova soudu* obsažená ve Starém zákoně. I v tom zůstává svatý Bůh věrný sobě a Svému Slovu. Bude soudit hřích a potrestá každého hříšníka, který se k Němu neobrátil a neuvěřil v Zachránce Ježíše Krista. *(pokračování příští neděli)*

12. leden 2003

„Dobrá setba“ IGBVA Dillenburg, SRN

pondělí

13

leden

Člověk narozený z ženy jest krátkého věku a plný lopotování.Job 14,1

Mladý muž hledal štěstí všude, a přece je nikde nenalezl. Došel k přesvědčení, že zoufalá snaha o štěstí musí být zdůvodněna jeho vnitřním neklidem. Nic a nikdo mimo něho mu nemohl dát trvalé štěstí a klid. To byla jeho zkušenost.

Tu slyšel o tom, že Ježíš Kristus řekl: „Pojďte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám.“ Řekl si, že to vyzkouší, a začal se modlit: „Pane, dej mi klid.“ Ale klid nenalezl. Ani tehdy ne, když v modlení pokračoval. Byla ta Ježíšova slova nepravdivá?

Pomalu mu svítalo, že se podobá člověku, jenž volá ke svému lékaři a prosí jej: „Pane doktore, učiňte mne opět zdravým!“ – a přitom mu vůbec neřekne, co mu chybí.

Sklonil tedy svá kolena před Bohem a vyprávěl Mu všechno, co udělal špatného. Vyznal Mu hříchy, na které si vzpomněl. Tu vešel do jeho srdce pokoj a klid, neboť poznal, že Kristus „učinil pokoj skrze krev svého kříže“. Cenu za pokoj našeho srdce zaplatil Pán Ježíš Svým životem, který položil na kříži Golgoty, a Svou krví, kterou tam vylil.

13. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

úterý

14

leden

Blahoslavený muž, kterému Pán nepočítá hříchu. Římanům 4,8

Blahoslavený člověk nalézající moudrost... Stromem života jest těm, kteří ji dosahují, a kteří ji mají, blahoslavení jsou.

Příslaví 3,13.18

Kde lze najít štěstí?

Nenajdeme je ve vlastnictví *hmotných statků*. Jeden z nejbohatších Američanů před smrtí řekl: „Myslím, že jsem nejubožejší člověk na zemi.“

Nenajdeme je ve *smyslných zábavách*. Básník Byron, který znal světský život rozkoše, přiznal, když už bylo pozdě: „Vše, co mi zbývá, je hryzájící červ výčitek, chřadnutí a zármutek.“

Nenajdeme je v uspokojení *ctižádosti*: Napoleon o tom cosi řekl, když končil svůj život na ostrově Svatá Helena.

Nenalezneme je v *Ihostejnosti* ohledně Boha nebo v *nevěře*. Voltaire, slavný svými skeptickými a posměšnými články, napsal: „Chtěl bych, abych se byl nikdy nenarodil.“

Kde tedy lze najít *pravé štěstí*? – Jen v Pánu Ježíši, Božím Synu, Spasiteli. Pijte ze studnic tohoto světa, a budete mít vždycky žízeň. Pán Ježíš nabízí to, co duši svlaží: „Kdož by se napil vody té, kterou já dám jemu, nežíznil by na věky.“ (Jan 4,14) „Já dám žíznivému ze studnice vody živé zdarma.“ (Zjevení 21,6) Dobře jste četli: *zdarma*. Bůh vám chce dát podíl na blahu nebe; Jeho spasení vás nic nestojí. Vyznejte pokorně, že potřebujete Jeho odpuštění. Boha stálo vaše spasení Jeho Syna, který zemřel, abyste vy měli Spasitele. Ježíš Kristus trpěl na kříži za vaše hříchy.

14. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **15** leden

Tvrdí jsou tváře jejich než skála, nechť se navrátí. I řekl jsem já: Snad tito prostí jsou, nerozumně sobě počínají; nebo nejsou povědomi cesty Hospodinovy, soudu Boha svého. Jeremiáš 5,3.4

Čeho byste pak neučinili naposledy?

Jeremiáš 5,31

Muž zralého věku nikdy nevynechal příležitost mluvit velmi urážlivým způsobem proti Bohu. Jeden evangelista jej navštívil, ale setkání ho zklamalo.

– „Se mnou si nepřidělávejte práci. Už dávno jsem to pochopil: Křesťanství je docela obyčejná mystifikace. Naháníte lidem strach tím, že jim povídáte, co může být po smrti... Není nic!“

– „Možná že přijde den, kdy už nebudete mluvit s takovou jistotou.“

– „Poslouchejte mne dobře: Nikdy, říkám vám, nikdy vás nebudu potřebovat. Nejsem z kategorie zbabělců, kteří vzývají Boha v den smrti. Já mohu zemřít bez Boha a bez vás.“ – Evangelista odešel. Už neměl co říci.

Asi o rok později zazvonil někdo v noci u jeho dveří. Stála tam uplakaná žena:

– „Pane, můj muž, kterého jste jednou navštívil, umírá. Velmi vás prosím, přijďte rychle!“

– „Ale, paní, váš muž mne ujistil, že mne nikdy nebude potřebovat.“

– „Pane, můj muž sám mne k vám poslal. Stále jen opakuje: Evangelista měl přece pravdu! Pojdte rychle!“

Evangelista spěchal, ale když přišel, byl nemocný už v agonii. Naklonil se k němu a citoval verš: „Krev Ježíše Krista očišťuje nás od všelikého hříchu.“ (1. Jana 1,7)

Bylo poselství přijato s vírou? Chtěli bychom věřit, že ano.

15. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek

16

leden

Kdo věří v Syna, má život věčný; ale kdo jest nevěřící Synu, neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm. Jan 3,36

Logicky myslícím lidem často působí těžkosti uvést myšlenku na peklo do souladu se skutečností Boha lásky. Nemohou porozumět, co to má společného s láskou, když Bůh část Svých stvoření nechá jít na věčnost do tohoto místa muk. Ale tak jednoduché ty věci nejsou. Bůh neuvrhne nevěřící lidi prostě do pekla. On podniká vše, aby je od toho zachránil. Varuje lidi před peklm a prohlašuje: „Prostranná brána a široká cesta jest, která vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteříž vcházejí skrze ni.“ Měli bychom poslechnout Jeho hlasu a vejít úzkou bránou, abychom se dostali na cestu k životu.

Bůh ve Svém Slově říká, jak se to může stát. On „zvěstuje (přikazuje) lidem všechněm všudy, aby pokání činili, proto že uložil den, v kterémž souditi bude všecken svět v spravedlnosti skrze toho muže, kterého k tomu vystavil“ – skrze Ježíše Krista, který je ještě dnes Spasitel světa, ale pak bude soudcem všech. Jeho rozsudek bude znamenat věčné zatracení v pekle.

Už v nejstarší knize Bible je o Bohu napsáno, jak se snaží hříšného člověka získat: „Tedy smiluje se nad ním, a dí: Vyproš' jej, ať nesestoupí do porušení, oblíbil jsem mzdu vyplacení.“ (Job 33,24) A v Novém zákoně je napsáno: „V tom jest láska, ne že bychom my Boha milovali, ale že on miloval nás, a poslal Syna svého obět' slitování za hříchy naše.“ (1. Jana 4,10) Ten, kdo tuto Boží nabídku odmítne, běží sám do pekla.

16. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **17** leden

A není v žádném jiném spasení; neboť není jiného jména pod nebem daného lidem, skrze které bychom mohli spaseni býti.
Skutky 4,12

Johann Wolfgang von Goethe byl uznávaným knížetem básníků a myslitelů. Dostalo se mu slávy a cti. Přesto zůstal po dobu svého života nešťastným a neklidným člověkem. Co mu tedy vlastně chybělo? – Pokoj s Bohem. Pravý pokoj může přinést jen Ježíš Kristus, neboť On je Kníže pokoje.

Goethův věrný přítel, farář J.C. Lavater z Zürichu, by byl rád básníka získal pro Ježíše, ale ten odmítl. Je charakteristické pro Goetha, když Lavaterovi napsal, že sice není protikřesťan, ale přece rozhodný nekřesťan.

Lavaterově dětské víře se posmíval: „Kristův příběh mu tak popletl hlavu, že se toho nedokáže zbavit.“ Po jednom pozdějším setkání s básníkem Lavater napsal: „Shledal jsem Goetha staršího, chladnějšího, bohatšího, pevnějšího, uzavřenějšího.“

Radostný křesťan Lavater a rozhodný nekřesťan Goethe se k sobě natrvalo nehodili. U Ježíše Krista se rozdělují duchové. Tam se rozdělili také přátelé: Jeden následoval Ježíše, druhý zůstal v temnotě. Teprve když umíral, žádal si mít „více světla“.

Pán Ježíš o sobě říká: „Já jsem světlo světa. Kdo mne následuje, nebude chodit v temnostech, ale bude mít světlo života.“ (Jan 8,12) Ten, kdo nezná toto pravé Světlo, zůstává ve tmě – i po smrti.

17. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

sobota

18

leden

**Běda těm, kteří říkají zlému dobré, a dob-
rému zlé, kladouce tmu za světlo, a svět-
lo za tmu.**

Izaiáš 5,20

Je to zvláštní výrok, že ano! Jak je vůbec možné udělat ze tmy světlo a obráceně? Avšak zde nejde o přirozené světlo, nýbrž o duchovní „světlo“ Boží známosti. V tehdejší době byli v izraelském národu falešní učitelé, kteří převraceli Boží výroky, a tak těm, kteří hledali Boha, uzavírali cestu. Prorok Izaiáš o nich vícekrát zvolal: „Běda!“

Také v našich dnech křesťanství jsou lidé, kteří „kladou tmu za světlo, a světlo za tmu“, a tím brání přístupu k Bohu. Vydávají se za moudré a snaží se svá bludná učení klást na

místo světla Božího slova. Avšak jen Ježíš Kristus je „světlo světa“. Říká: „Kdo mne následuje, nebude choditi v temnostech, ale bude míti světlo života,“ a „Já jsem ta cesta i pravda i život. Žádný nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 8,12; 14,6)

Správné zvěstování biblické pravdy se vždy pozná podle toho, že Kristus je ctěn. Nikdo, kdo žije v okruhu božského světla, se neuhýbá radostnému vyznání Ježíše Krista jako Pána a svědčí o tom, že Pán je od věčnosti Boží Syn, a to i tehdy, když žil na zemi jako člověk.

Jen víra v Pána Ježíše vede člověka z okruhu tmy, ze vzdálení od Boha do obdivuhodného Božího světla. – Nenechte se nikým oklamat!

18. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

19

leden

**Nikoli, nýbrž budiž Bůh pravdomluvný,
ale každý člověk lhář, jakož psáno jest:
Abys ospravedlněn byl v řečech svých,
a přemohl, když bys soudil.**

Římanům 3,4

Myšlenky k Epištole Římanům

Myšlenku, že by nevěrnost lidí mohla zrušit Boží věrnost a zmařit Boží výroky, Pavel ostře odmítá. Trvá na tom, že při všem klamu na straně člověka se musí pevně počítat s Boží pravdivostí.

Mnoho jiných míst Bible potvrzuje toto přesvědčení: „... k naději života věčného, který zaslíbil před časy věků ten, kterýž nikdy neklamá, Bůh.“ (Titovi 1,2); „Pakli jsme nevěrní, on zůstává věrný; zapřítí sám sebe nemůže.“ (2. Timoteovi 2,13)

Pak cituje Pavel výrok z 51. Žalmu. David se dopustil cizoložství a vraždy, Bůh mu oznámil trest. A tu učinil David něco, co zde Pavel žádá ode všech: David „ospravedlnil“ Boha – dal Mu za pravdu! Uznal, že je hříšník, že zhřešil proti Bohu, že Boží rozsudek je spravedlivý a že když Bůh vystoupí v soudu, pak „přemáhá“, to znamená že stojí vyšší nad každou kritiku. Obraznými výrazy Žalmu je míněno, že obžalovaný hříšník musí uznat Boží rozsudek za spravedlivý a musí se Mu poddat. Tak se to jednou *nevyhnutelně* stane (srovnej s Filipským 2,10.11). A protože byl David zasažen ve svém svědomí, učinil to při svém obrácení *dobrovolně*.

Přesně to samé znamená také slovo „pokání“: dát Bohu za pravdu, uznat Jeho rozsudek nad sebou a nad svým životem. Ten, kdo to upřímně učiní a důvěřuje Boží milosti v Ježíši Kristu, tomu jsou odpuštěny viny jeho života. Přečti si k tomu Davidova slova v 51. Žalmu. *(pokračování příští neděli)*

19. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pondělí **20** leden

I viděl jsem mrtvé, malé i velké, stojící před obličejem Božím, a knihy otevřeny jsou. A jiná kniha také jest otevřena, to jest kniha života.

Zjevení 20,12

Řeč se stočila na smrt a na to, co bude potom. Jeden z přítomných se rozzlobil a debatu ukončil otázkou: „Cožpak si musím dělat nějaký obraz o životě po smrti?“ Zjevně v něj moc nevěřil.

Jestliže někdo podniká cestu do neznámé země, obstará si prospekty a mapu. A když jde o nějakou expedici do zcela neprozkoumané oblasti, pak si cestovatel shromáždí všechny dosažitelné informace od těch, kteří tam už někdy byli, anebo byli alespoň v blízkosti té oblasti. Velmi rozumným důvo-

dem pro to je, že se chtějí pojistit před ne-
milými překvapeními.

Pokud se týká existence po smrti, tu jen Bůh
o tom může něco říci. Proto jen Bible nám
podává spolehlivá sdělení. Prvním velkým
překvapením bude pro mnohé možná to, že
mrtví v každém případě existují dále, i když
to nechtějí. Postavení nebo vztahy v nyněj-
ším životě nehrají na onom světě už žádnou
rolí. Všichni, kteří zemřeli bez Boha, budou
muset předstoupit před Soudce světa – je
jím Ježíš Kristus – a vyslechnou svůj ko-
nečný rozsudek. Ten bude absolutně sprá-
vedlivý, neboť bude učiněn na základě ne-
beských záznamů o všech skutcích a zane-
dbáních. Bude rovněž vzata v úvahu „kniha
života“, do které Bůh zaznamenal všechny
vykoupené. Kniha života je posledním dů-
kazem. Ten, kdo v ní není nalezen, je navě-
ky ztracen.

20. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **21** leden

Neboť milostí spasení jste skrze víru, (a to ne sami z sebe, dar jest to Boží,) ne ze skutků, aby se někdo nechlubil.

Efezským 2,8.9

Čím jsem si to zasloužil ?

Toto neštěstí, tuto nemoc, toto nespravedlivé jednání – ano, čím jsem si to zasloužil? Tak se možná často ptáme a zcela zapomínáme, že tím vlastně činíme výčitku Bohu, neboť On stojí nade vším. „Osud“ je ve skutečnosti to, co On posílá.

Když nám někdo dá nečekaně dárek, bráníme se také, protože jsme toho názoru, že si ho nezasluhujeme? A co teprve tehdy, když nejde o dar od lidí, nýbrž o Boží působení: ochrana v nebezpečí, uzdravení z těžké ne-

moci a mnoho dalších věcí, kterým říkáme „štěstí v neštěstí“ – jak rychle zapomínáme, že jsme si to vše „nezasloužili“, a zanedbáváme Bohu děkovat. Ale nevděk je hřích, jen jeden z mnoha, ale možná ten nejčastější.

Za nekonečně mnoho věcí vděčíme svému Stvořiteli. A přece prochází většina lidí životem, aniž by se na Boha ptali, a zapomínají, že jsme Jeho velkými dlužníky. Každý den, který žijeme bez Boha, rozmnožuje naši vinu.

Ale Bůh na nás nezapomíná. Bůh je láska. Proto smí každý přijít s vinou svého života k Ježíši Kristu, Božímu Synu. Ten, kdo to udělal, žasne vždy znovu s velebícím srdcem: odpuštění mých vin, dar věčného života, zaslíbení nebeského požehnání – *čím jsem si to zasloužil?* To není moje zásluha, nýbrž Boží nekonečná milost!

21. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa **22** leden

**Ó bych já umřel smrtí spravedlivých,
a dokonání mé ó by bylo jako i jeho!**

4. Mojžíšova 23,10

Přání věštce Baláma, aby jednou zemřel tak, jako umírají věřící lidé, se nesplnilo. Přehlédli, že ten, kdo chce zemřít „smrtí spravedlivých“, musí také vlastnit život spravedlivých. Ale Balám byl nepřítel Božího lidu, ačkoli mu Bůh dal výroky, v nichž musel prorokovat dokonce o Mesiášovi (o Kristu), jako o hvězdě.

Ubohý Balám! I když ho Bůh použil jako proroka, tu přece sám neměl žádný podíl na požehnáních a slávách, o nichž musel mluvit. Nakonec dal nepřátelům Božího lidu radu, aby svedli izraelský lid k odpadnutí od Hospodina a k modloslužbě (4. Mojžíšova 25).

Tím se jasně ukázalo, kdo Balám je! A jak smutný byl jeho konec. Tento věštec byl zabít mečem (4. Mojžíšova 31,8; Jozue 13,22).

Ne nadarmo varuje Nový zákon před Balámovým bludem, který „mzdu nepravosti zamíloval“ (Judy 11; 2. Petra 2,15). „Chtěl mít Balákovo (to byl moábský král) stříbro a zlato, a přece patřit k Božímu Izraeli“, jak to kdysi jeden řekl. Hrozný klam!

Mnoho, až příliš mnoho lidí se podobá tomuto Balámovi. Chtějí žít jako lidé světa, kteří jsou v nepřátelství proti Bohu, ale zemřít chtějí jako bohobojní. Zbytečná naděje! Smrt může být jen tehdy „dobrá“ nebo „blážená“, když už v životě máme Krista, Spasitele. Nikdo by se proto neměl oddávat Balámovu klamu!

22. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

čtvrtek **23** leden

**Nejlstivější jest srdce nade všecko, a nej-
převrácenější. Kdo vyrozumí jemu? Já
Hospodin, který zpytuji srdce.**

Jeremiáš 17,9.10

Boží slovo se vší vážností prohlašuje, že srdce člověka je velmi klamné. A vskutku oklamává hříšný člověk nejen svého bližního, nýbrž v určitém směru klame i sebe svého.

Například když je člověk obviněn, že učinil něco nesprávného,

- pokouší se omluvit tím, že uplatňuje své dobré úmysly,
- vysvětluje, že dnes jsou měřítká jiná. Dnes se věci neposuzují už tak malicherně jako dříve;

– nepovažuje ani lež ani krádež za hřích, dokud se tomu, jemuž bylo učiněno bezprávně, nepodaří usvědčit jej z jeho skutku.

Bůh výslovně zdůrazňuje, že Istivé srdce člověka je nepolepšitelné. Nemá tedy žádnou cenu chtít se polepšit z vlastní síly. Každý pokus je předem odsouzen ke ztroskotání.

Bůh zkoumá srdce. Nic není ukryto před očima Toho, jenž zkoumá myšlenky a pohnutky srdce. Před Ním je nemožné skrýt zlé věci anebo je stavět do dobrého světla. Jediné, co může člověk v tomto nepříjemném postavení učinit, je to, že se před Bohem pozná jako hříšník a bez příkras Mu vyzná své hříchy. Pak mu Bůh odpustí a dá mu skrze víru v Pána Ježíše novou přirozenost.

23. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

pátek **24** leden

Věčná láska. (Jeremiáš 31,3)

Věčné spasení. (Izaiáš 45,17)

Věčný život. (Jan 3,16)

Věčná sláva. (2. Timoteovi 2,10)

Pokuta věčného ohně. (Judy 7)

Nesnesitelné slovo

Pilíře mostu se často užívají pro psaní nápí-sů nebo vylepování plakátů, aniž bychom na to zaregistrovali tu nejmenší reakci. Přesto se jednoho dne cítili obyvatelé městské čtvr-ti dotčeni a odmítali dívat se na nápis ne-dávno umístěný mezi ostatními. Zdál se být naprosto neškodný, neboť obsahoval jen jedno slovo, napsané velkými písmeny:

VĚČNOST.

Je to slovo velkého dosahu. Vyjadřuje nekonečnost trvání, což je pro naše omezené chápání nepochopitelné. Samotné slovo neobsahuje nic, co by vadilo. Naopak, jestliže se jedná o šťastnou věčnost. To je naděje vykoupeného člověka: „Kdo věří v Syna (Božího), má život věčný.“ (Jan 3,36) Ale jistě pochopíme, že totéž slovo je hrozné pro každého, kdo nevlastní tuto víru a tuto naději. Můžeme citovat konec verše: „... ale kdo jest nevěřící Synu, *neuzří života, ale hněv Boží zůstává na něm.*“ Bez konce v hrozném stavu, daleko od Boha, bez utišení hryzavých výčitek. Věčně bez naděje na opuštění místa tmy a dosažení pobytu v blaženosti. Pán Ježíš to říká v Lukáši 16,26 zcela jasně. Věčnost nepřestane existovat proto, že se nechceme podívat do tváře této slavnostně vážné skutečnosti! Jestliže ještě nepatříte k těm, kterým tato perspektiva činí radost, pak se i k vašemu svědomí obrací slovo, abyste se přiblížili blahoslavenému Bohu tím, že přijmete Jeho evangelium.

24. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

sobota **25** leden

Čeho oko nevidalo, ani ucho neslýchalo, ani na srdce lidské nevstoupilo, co připravil Bůh těm, kteří jej milují. Nám pak Bůh zjevil skrze Ducha svého.

1. Korintským 2,9.10

Bible: Návod k použití pro náš život

Nikoho jsem nežádal o to, abych přišel na svět, a přece jsem tu! Proč jsem se narodil? Kdo jsem a jaký je smysl mého života? Mám tu nějaký úkol? – Takové otázky mohou vystat jen u bytostí, které jsou obdařeny smyslem a rozumem. Jsou tím vážnější, že máme jen jeden život a nemůžeme jej začít žít ještě jednou od začátku.

Každý člověk žízní po jistotě a náplni. Vzpírá se proti nesmyslnosti a nicotnosti. Člověk

v sobě od přirozenosti nese myšlenku na věčnost. Tuší, že musí existovat nějaká odpověď, nějaké závazné prohlášení, přesvědčivé řešení. Ale kde je nalézt? – V Bibli! Byla napsána v období 16 století asi 40 různými pisateli a tvoří jedinečnou myšlenkovou jednotu. Jednotlivé díly se harmonicky doplňují a odkrývají nám velkolepý plán. Je Božím zjevením člověku. Je jakoby dopisem, který nám Bůh poslal, jako „návod k použití“ pro náš život. Mnoho lidí, kteří přijali poselství Bible, lituje, že je nepoznali dříve! Kolik času promarnili, když nejprve hledali jinde to, co zde mohli již dávno nalézt!

Miliony mužů a žen se „setkaly“ v Bibli se svým Stvořitelem, a teprve od té chvíle obdržel jejich život svůj pravý smysl.

25. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

neděle

26

leden

Jestližeť pak nepravost naše spravedlnost Boží zvelebuj, což díme? Zdali nespravedlivý jest Bůh, kterýž uvedí hněv? (Po lidsku pravím.) Nikoli, sic jinak kterakž by Bůh soudil svět?

Římanům 3,5.6

Myšlenky k Epištole Římanům

Proti nevěrnosti člověka stojí neproměnná Boží věrnost. A proti nespravedlnosti člověka – to je souhrnný pojem – se prokazuje Boží spravedlnost. To Pavel ukázal ve 4. verši pod odvolávkou na Starý zákon.

Ale tím nejsou případné námitky náboženských odpůrců proti poselství milosti evangelia zdaleka u konce. Neboť vedeli nespravedlnost člověka k tomu, že Boží spravedlnost září tím jasněji, nejedná pak Bůh

nespravedlivě – to je ta námitka –, když člověka potrestá za každý jeho hřích?

Pavel takovou myšlenku rozhodně odmítá. Předchází vychytralostem Židů a odpovídá na ně argumentem, který nemohou smést. Že Bůh ve svém soudu musel a bude muset potrestat hříchy pohanských národů, o tom byli Židé přesvědčeni. Už jejich praotec Abraham řekl: „Zdaliž soudce vši země neučiní soudu?“ (1. Mojžíšova 18,25) Ale pak by bylo naprosto nesmyslné věřit tomu, že oni sami by mohli se svými hříchy vyjít bez trestu.

Pavel už po druhé v této kapitole říká: „Nikoli!“ („To buď vzdáleno!“) Tak nemožná a pošetilá je totiž představa, že živý a pravý Bůh by mohl být nespravedlivý. – A každý jiný samolibý pokus dostat se do bezpečí před přicházejícím soudem, se rovněž prokáže jako pošetilý.

(pokračování příští neděli)

26. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pondělí **27** leden

I přišli k Ježíšovi, a uzřeli toho, který býval trápen od ďábelství, an sedí, odín jsa, a maje zdravý rozum.

Marek 5,15

Zde jde o muže, který byl posedlý množstvím démonů. Potuloval se v místech hrobů a v pustině okolo, ohrožoval druhé a škodil sám sobě. Nebylo možné jej zkrotit. Byl pro všechny postrachem. Kam může člověk přijít pod vlivem mocí temnosti! – Pak se tento muž setkal s Ježíšem, Božím Synem, který se opět prokázal jako Pán nade vším, i nad démonskými mocemi. Zcela proměněný seděl muž u nohou Pána. Pro okolní krajinu to byla senzace. Ano, „na to jest zjeven Syn Boží, aby kazil skutky ďáblovy“ (1. Jana 3,8). To je zde možné vidět.

Tato událost má však ještě daleko sahající význam. Je obrazem toho, že člověk bez Boha žije v okruhu moci satana. Nemusíme přitom myslet hned na přímý vliv démonských nebo satanských mocí, ačkoli tyto zjevy už není možné v naší době přehlédnout. Ale člověk bez Boha je svázán. Nejprve svévolí, která jej činí schopným každého zlého skutku, a pak, když to dojde tak daleko, je svázán také svými neřestmi, alkoholem, drogami s jejich následky sebezničení. Život takového člověka je neklidný.

Kdo se chce od toho sám osvobodit, troskotá na své vlastní bezmocnosti. Ale dnešní slovo nám ukazuje, že setkání s Pánem Ježíšem Kristem člověka zcela promění. „Protož jestliže vás Syn vysvobodí, právě svobodní budete.“ (Jan 8,26)

27. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

úterý **28** leden

Vcházejte těsnou branou; nebo prostranná brána a široká cesta jest, kteráž vede k zahynutí, a mnoho jest těch, kteří vcházejí skrze ni.

Matouš 7,13

Široká cesta

O široké cestě říká Pán Ježíš Kristus, že vede k zahynutí. A přitom není tato cesta nepřijemná. Je často velmi zábavná. Na této cestě se nalézá mnoho přitažlivého, co odpovídá přáním lidského srdce. Ti, kteří jdou po této cestě, vůbec nerozumějí, co ti zbožní pořád mají s obrácením a s úzkou cestou. Nepřejí si žádnou změnu.

Ale když člověk po nějaké cestě jde, měl by vědět, kam vede! Široká cesta, ať je jakkoli pěkně upravená a nevypadá nikterak nebezpečně, vede do zahynutí. Měli bychom mít na zřeteli konec. Po cestě životem následuje „potom“. Po životě na široké cestě přijde soud před „velkým bílým trůnem“ Soudce světa. Tam bude předloženo Boží „účetnictví“ a mrtví budou souzeni „jeden každý podle skutků svých“ (Zjevení 20,11–15). A když budeme souzeni podle svých skutků, pak nás neočekává dobrý konec. Před nebeským Soudcem nemůže nikdo obstát.

Avšak Bohu buď dík! Je tu východisko. Pán Ježíš je cesta. On řekl: „Já jsem ta cesta.“ – Ne *nějaká* cesta, nýbrž *ta* cesta. Kdo v Něho věří, nepříjde na soud mrtvých. Takový „přešel ze smrti do života“. To je jediná možnost, jak ujít Božímu rozsudku. Nevyplatí se tedy „vejít těsnou branou“?

28. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN

středa

29

leden

Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upevnil, říkám: Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštěvuješ?

Žalm 8,4.5

Nekonečnost vesmíru není možné naším omezeným rozumem pochopit. Ale mezi miliony hvězdných systémů vesmíru se vznášejí spirálovité mráčky, který se skládá z miliard hvězd. Jednou z nich je naše Slunce, okolo kterého obíhá devět nepatrných bodů. Třetím z nich je naše Země. Na této mizivé malé planetě je absolutně nepatrný prášek. To jsem já. Vedle mne tu je ještě několik miliard takových mikroprášků. Všechno to jsou lidé jako já. Každý z těchto mikroprášků se považuje za důležitého a vyžaduje právo na život, práci, odpočinek, vyžaduje uznání.

A přece občas s ochromujícím zděšením tuší svou nepatrnost, ví, že je ztracen v neko-
nečné velikosti vesmíru, cítí se na pracoviš-
ti jako nicotné číslo a v nemocnici jako pou-
hý „případ“. Poznání o bezvýznamnosti a ni-
cotnosti jednotlivých lidí se studenou rukou
dotýká jeho srdce.

Když David skládal 8. Žalm, byl si své ni-
cotnosti rovněž vědom. Ale zároveň věděl,
že ten velký Bůh, který Svou rukou drží ves-
mír, jej osobně zná a stará se o něho. David
si nepřipadal opuštěným, protože ten vše-
mohoucí Bůh byl *jeho* Bohem a on Mu dů-
věřoval.

Cesta, po které David šel, je otevřena také
pro každého z nás. David řekl: „Vždy přece
k Bohu má se mlčelivě duše má, od něho
jest spasení mé. Vždy přece on jest skála
má, mé spasení, vysoký hrad můj, nepohnu
se škodlivě.“ (Žalm 62,2.3)

29. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

čtvrtek **30** leden

Podobno jest království nebeské člověku králi, který učinil svatbu synu svému. I poslal služebníky své, aby povolali pozvaných na svatbu, ale nechtěli přijíti.

Matouš 22,2.3

Podobenstvím o králi, jenž učinil svému synu svatbu, chtěl Pán Ježíš oslovit naše srdce. – Bůh chce Svému Synu Ježíši Kristu učinit slavnost a každý člověk je k ní pozvaný. Evangelium se obrací ke všem, kteří slyší. Říká: „Pojď, neboť všechno je připraveno!“ Připravil všechno, aby člověka učinil šťastným a abychom se mohli radovat s Pánem Ježíšem.

Proč je v podobenství napsáno, že pozvaní nechtěli přijít? Žádný normální člověk by po-

zvání od krále neodmítl. Ale jak se chováme my vůči Božímu pozvání? Žel že mnoho lidí odmítá nabídku milosti. Na tento bod chtěl Pán Ježíš podobenstvím ukázat. – Ve vyprávění následovalo ještě druhé královo pozvání. O pozvaných pak čteme: „Ale oni nedbavše, odešli, jiný do vsi své, a jiný po kuptectví svém.“

Není dnes mnoho lidí, kteří si jdou za svou prací a za vyděláváním peněz, jako kdyby k nim Bůh nikdy nemluvil, jako kdyby se jich evangelium vůbec netýkalo? Jak velmi jistě Boha uráží lhostejnost Jeho stvoření!

V podobenství dále čteme: „A uslyšav to král, rozhněval se.“ Ano, lhostejnost, s kterou lidé dnes jednají s Božím poselstvím lásky, za sebou ponese soud. S Bohem není možné zacházet jako s nějakým člověkem.

30. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBA** Dillenburg, SRN

pátek **31** leden

A ona řekla: Tak jest, Pane. A však štěňátka jedí drobty, které padají z stolů pánů jejich.

Matouš 15,27

Ano, Pane!

Byla tu žena, která volala k Ježíšovi o slitování, neboť měla velmi těžce nemocnou dceru. Protože nebyla Židovka, nýbrž cizinka, řekl jí: „Nejsem poslán než k ovce zahynulým z domu Izraelského.“ Ale ona nepovolila a naléhavě prosila: „Pane, pomoz mi!“ Pak jí tedy řekl: „Není slušné vzít chléb dětem a vrci štěňatům.“ Jak hořké slovo, být srovnáván s nečistým psem! Žena však odpověděla: „Tak jest, Pane!“ Byla srozuměna s Božím rozsudkem a zakusila obdivuhodnou pomoc Pána Ježíše.

Tento příběh má význam i pro nás. Časy a okolnosti se sice změnily. Po obětní smrti Pána Ježíše se Jeho milost už neomezuje jen na Izrael. Evangelium spasení se nyní obrací ke všem lidem bez rozdílu.

Avšak jedno se nezměnilo. Aby člověk mohl zakusit pomoc a spasení Pána Ježíše, musí uznat Boží rozsudek nad sebou, a tento rozsudek zní stále stejně: nečistý, hříšný, ztracený. Není lehké to přijmout a doznat. K tomu je třeba odvahy. Mnozí na tomto bodě troskotají. Nejsou ochotni jít cestou pokání. Vyhýbají se Božímu rozsudku nebo se proti němu vzpírají – a jdou do věčného ztracení. Jak je to smutné!

Avšak tomu, kdo sebere odvalu, aby před Bohem vyznal, že je ztracený hříšník, tomu bude pomoheno.

31. leden 2003

„Dobrá setba“ **IGBM** Dillenburg, SRN